

Η ΚΟΜΕΠ και το «"Αντικαπιταλιστικό" καμουφλάζ»

Η στάση πληρωμών είναι γνήσιο αντικαπιταλιστικό αίτημα

Στο τελευταίο τεύχος της «Κομμουνιστικής Επιθεώρησης» (ΚΟΜΕΠ) του θεωρητικού και πολιτικού οργάνου της ΚΕ του ΚΚΕ, ο Τάσος Τραβασάρος, μέλος του Γραφείου του ΚΣ της ΚΝΕ, αναλαμβάνει να ξεσκεπάσει το «Αντικαπιταλιστικό» καμουφλάζ σε γραμμή ενσωμάτωσης των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Επικεντρώνεται σε δυο μέτωπα.

Το πρώτο μέτωπο, στο οποίο αφιερώνει τον κύριο όγκο των πυρών του ο συγγραφέας, είναι η προσπάθεια να αποδείξει ότι το αίτημα της στάσης πληρωμών του χρέους είναι κομμάτι μιας «επεκτατικής κενσιανής πολιτικής» που μαζί με τα αιτήματα που το συνοδεύουν εξυπηρετεί τα συμφέροντα τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου. «Η αναγόρευση του συγκεκριμένου πλαισίου πάλης» γράφει ο ΤΤ, «ως γραμμή συγκέντρωσης πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, καθορίζει και τον χαρακτήρα των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που καλούνται να συνταχθούν σε αυτή την κατεύθυνση... Πρόκειται δηλαδή για μια συμμαχία η οποία αντικειμενικά, αν δεν υποτάσσεται, τουλάχιστον δε διαχωρίζεται από ένα πλαίσιο που εκφράζει στόχους τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου».

Επιλεκτικές αναφορές συνοδευμένες με αποσιωπήσεις και λαθροχειρίες, χοντροκομμένες προκλήσεις ανακατεμένες με απλή και ανόθευτη άγνοια, αυτή είναι η μεθοδολογία του άρθρου της ΚΟΜΕΠ.

Οι λαθροχειρίες ξεκινάνε από την αρχή του κειμένου όταν ο ΤΤ βάζει στο ίδιο σουβάλι την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την ΚΟΕ. Όχι μόνο γιατί οι δυνάμεις της πρώτης κι η δεύτερη ανήκουν σε δυο διαφορετικά πολιτικά μέτωπα, αντικαπιταλιστικό το ένα, αντινεοφιλελεύθερο το άλλο, αλλά και γιατί το αίτημα της παύσης πληρωμών του χρέους δεν είναι αίτημα ούτε του ΣΥΝ, ούτε του ΣΥΡΙΖΑ ούτε των περισσότερων συνιστώσών του.

Αν μιλάμε για πολιτικούς φορείς, και όχι απλά για οικονομολόγους ή άλλους αριστερούς διανοούμενους, το αίτημα της παύσης πληρωμών του χρέους είναι αίτημα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και μόνο. Μακάρι να το υιοθετήσει και η υπόλοιπη αριστερά και να το παλέψει στα σοβαρά. Γιατί είναι ένα αίτημα που συγκινεί τους εργαζόμενους, δίνει στο εργατικό κίνημα ώθηση να γενικεύσει την αντίστασή του, να την πολιτικοποιήσει.

Γι' αυτό το λόγο το αίτημα της παύσης πληρωμών έχει υιοθετηθεί με πρωτοβουλία αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς από τις συνελύξεις και τα διοικητικά συμβούλια δεκάδων συνδικάτων. Το «μνημόνιο» σημαίνει, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι κάθε βδομάδα ένα δισεκατομμύριο ευρώ πρέπει να κατευθύνονται στην πληρωμή του χρέους, δηλαδή να κόβονται από σχολεία, νοσοκομεία, μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές υπηρεσίες. Με άλλα λόγια, η ζωή των εργατών θυσιάζεται στην στήριξη των τραπεζών και των κερδών τους.

Αντί για αυτό, οι αντικαπιταλιστές λένε ότι η εργατική τάξη με τους αγώνες της μπορεί να επιβάλλει ότι αυτά τα λεφτά και ακόμα περισσότερα θα πηγαίνουν για τις ανάγκες της. Ότι για να το σιγουρέψουμε αυτό, μπορούμε να επιβάλλουμε την κρατικοποίηση των τραπεζών κάτω από το δικό μας, εργατικό έλεγχο, τον έλεγχο της οργανωμένης εργατικής τάξης στους χώρους δουλειάς. Για την ακρίβεια, το χτίσιμο ενός τέτοιου ελέγχου, είναι η μόνη ειλικρινής συνέχεια των συνθημάτων για ακύρωση «στην πράξη» των επιθέσεων που προβλέπει το μνημόνιο. Το «καμιά θυσία για την πλουτοκρατία», διαφορετικά, παραμένει ένα κενό, φαφλατάδικο σύνθημα.

Αιτήματα όπως η παύση πληρωμών, η κρατικοποίηση των τραπεζών και όσων ΔΕΚΟ έχουν ιδιωτικοποιηθεί, με εργατικό έλεγχο, η απαγόρευση των απολύσεων – το σύνολο των αιτημάτων που προωθεί η αντικαπιταλιστική αριστερά, δεν είναι μια πρόταση διαχείρισης του καπιταλισμού, αλλά καταπάτησης της ατομι-

Το πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δίνει την αντικαπιταλιστική προοπτική στις Πανεργατικές

κής ιδιοκτησίας των καπιταλιστών από την οργανωμένη δύναμη της τάξης μας. Δεν απευθύνονται σε μια φιλολαϊκή κυβέρνηση που θα ασκήσει αναπτυξιακές πολιτικές, αλλά στο εργατικό κίνημα πειθοντάς το για την αναγκαιότητα της επαναστατικής πολιτικής.

Πάντοτε, όταν ο σταλινικός ρεφορμισμός ήθελε να ξεμπερδέψει με μια άποψη, αναζητούσε επικύρωση σε κάποιο τσιτάτο του Λένιν. Ο ΤΤ βαδίζει στην ίδια παράδοση. Πιάνεται από μια φράση του Λένιν σε ένα άρθρο που είχε γράψει τέλη Σεπτεμβρίου του 1917 με τίτλο «Μπορούν οι μπολσεβίκοι να διατηρήσουν την κρατική εξουσία;», για να πείσει στους αναγνώστες ότι ο «εργατικός έλεγχος» είναι κι αυτός ομορτυνιστικό καμουφλάζ, όπως το αίτημα της παύσης πληρωμών.

Εργατικός έλεγχος

Η φράση λέει: «Όταν εμείς λέμε 'εργατικός έλεγχος', βάζοντας αυτό το σύνθημα πάντα δίπλα στην δικτατορία του προλεταριάτου, πάντα ύστερα από αυτή, τότε μ' αυτό διευκρινίζουμε για τι λογής κράτος γίνεται λόγος». Όπως μπορεί να υποψιαστεί κάποιος από το τέλος της φράσης, πρόκειται για λόγια που έχουν αποσπαστεί από το πλαίσιο αναφοράς τους. Ο Λένιν στην ουσία εξηγεί στο συγκεκριμένο απόσπασμα ότι το αίτημα του εργατικού ελέγχου των μπολσεβίκων δεν έχει τίποτα κοινό με την «συμμετοχή των εργαζομένων» που διαλαλούσαν οι αστοί ούτε με τις πανάκειες των αναρχοσυνδικαλιστών. Και απευθύνει τα βέλη του σε μια αριστερή εφημερίδα που υποστήριζε ότι οι εργάτες δεν έχουν τους «κρατικούς θεσμούς» να κυβερνήσουν. Έχουν, γράφει ο Λένιν, είναι τα σοβιέτ. Ξεκίνησαν ως έμβρυα εργατικής εξουσίας και είναι καιρός να πάρουν την πλήρη εξουσία στα χέρια τους, αλλιώς το έμβρυο που δεν βγαίνει από τη μήτρα πεθαίνει.

Εκτός αν διαθέτει κάπου κρυμμένα σοβιέτ και δεν μας τα αποκαλύπτει, ο ΤΤ θα πρέπει να μας εξηγήσει πώς φτάνουμε σε αυτά, σε περιόδους «δυσδικής εξουσίας». Με λογοκοπίες ή με την παρέμβαση στη ταξική πάλη; Με συγκεκριμένες πολιτικές προτάσεις δράσης σε αντικαπιταλιστική προοπτική που προβάλλουν οι επαναστάτες στους χώρους δουλειάς ή με αφηρημένα συνθήματα για «αλλαγή του συσχετισμού δύναμης»; Να θυμίσουμε, στον ΤΤ, ότι τα σοβιέτ πριν γίνουν όργανα εξουσίας, ξεκίνησαν σαν «ταπεινές» απεργιακές επιτροπές, στην επανάσταση του 1905. Παρεμπιπτόντως, δεν περιμέναν να γίνουν η μοναδική εξουσία στην Ρωσία για να υιοθετήσουν το αίτημα της διαγραφής των τσαρικών δανείων. Ούτε πέρασε από το μυαλό κανενός μπολσεβίκου, ακόμα και του πιο αριστεριστή, να πει στους εργάτες της Πετρούπολης το 1917: «τι, θέλετε να εφαρμόσετε το θωρο; Να ανοίξετε τα 'βιβλία' του αφεντικού για να δείτε τις λαμογιές του; Αίσχος! Όλα αυτά είναι 'Αντικαπιτα-

στικό' καμουφλάζ σε γραμμή ενσωμάτωσης... Πρώτα θα πάρουμε την εξουσία και μετά. Διαφορετικά, είστε άξιοι της μοίρας σας!».

Όσο για τις αποδείξεις που φέρνει ο συγγραφέας για το «πλαίσιο που εκφράζει στόχους τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου», δεν αντέχουν καν κριτική. Αυτή την περίοδο όλες οι άρχουσες τάξεις μπορεί να αντιμετωπίζουν τα μυριάδες προβλήματα που φέρνει η μεγαλύτερη κρίση του συστήματος από το 1930, αλλά ένα πράγμα το έχουν ξεκάθαρο: καμιά «επεκτατική κενσιανή πολιτική», αλλά δημοσιονομική σταθερότητα και «διασωλήνωση» στις τράπεζες, με αφαίμαξη των εργατών. Πού βρήκε τα εν λόγω «τμήματα του ελληνικού κεφαλαίου» ο ΤΤ, είναι μυστήριο.

Εκτός αν επαρκείς αποδείξεις θεωρούνται ένα απόσπασμα από τον Ανδριανόπουλο κι ένα άλλο από τον Κωνσταντίνο Κόλμερ... Φοβάται η ΚΟΜΕΠ μήπως το ΚΚΕ «καπελωθεί» από τον ...Ανδρέα Ανδριανόπουλο αν υιοθετήσει το σύνθημα της παύσης πληρωμών του χρέους; Πάλι, καθόλου παράξενο, τα ίδια ακούγαμε πριν κάμποσους μήνες και από εκπροσώπους «συνιστωσών» του ΣΥΡΙΖΑ... Το γεγονός ότι αστικές εφημερίδες όπως το «Ποντίκι» δίνουν βήμα σε επιστήμονες όπως τον Δ. Καζάκη που τάσσεται υπέρ της παύσης πληρωμών (κι όχι μόνο), το μόνο που αποδεικνύει είναι ότι τέτοιοι διανοούμενοι βρίσκονται πολύ πιο κοντά σε αυτά που επιθυμούν τα αγωνιζόμενα τμήματα της τάξης μας, από την ηγεσία του Περισού.

Όχι μόνο αυτό. Ο ΤΤ και η ηγεσία του ΚΚΕ δεν είναι οι μόνοι που θεωρούν «ανεπαρκή», σχεδόν «αστικά» τέτοια αιτήματα και προγράμματα πάλης. Πρόσφατα είδαμε άρθρα του Γ. Μηλιού και άλλων διανοούμενων του ΣΥΡΙΖΑ στην Αυγή και αλλού να τα απορρίπτουν με μαρξιστική και διεθνιστική φρασεολογία.

Τα τελευταία δυο χρόνια, με το τράβηγμα και της Ελλάδας στη δίνη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, αλλά ιδιαίτερα το τελευταίο εξάμηνο, το κίνημα έχει κάνει μεγάλα βήματα μπροστά. Όταν συμβαίνει αυτό, τα «βόλεμα» της προηγούμενης περιόδου τελειώνουν. Το «βόλεμα» της ηγεσίας του ΣΥΝ, που μπορούσε να παρουσιάζεται και ενωτική και ριζοσπαστική, το «βόλεμα» της ηγεσίας του ΚΚΕ, που μπορούσε να παριστάνει την αδιάλλακτη ταξική.

Και οι δυο αποφεύγουν να δώσουν ΠΟΛΙΤΙΚΗ πρόταση δράσης στο κίνημα. Γι' αυτό, αγωνιστές και αγωνίστριες από αυτά τα δυο παραδοσιακά στρατόπεδα της αριστεράς νιώθουν ακάλυπτοι, συχνά προδομένοι. Με αρθρογραφία όπως της ΚΟΜΕΠ η ηγεσία του ΚΚΕ προσπαθεί να κλείσει στο σεντούκι αυτές τις αμφισβητήσεις. Προσπαθεί να «μπερδέψει» τους παλιούς και να αποπροσανατολίσει τους νεότερους» για να παραφράσουμε το «πνεύμα» του ΤΤ. Δεν θα τα καταφέρουν. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΣΕΚ είναι εδώ για να το εγγυηθούν.

Λέανδρος Μπόλαρης

Ποιος έχει ομορτυνιστικό παρελθόν - και παρόν

Το δεύτερο μέτωπο το οποίο ανοίγει το άρθρο της ΚΟΜΕΠ, είναι η «αποκάλυψη» του ομορτυνιστικού παρελθόντος του ΝΑΡ. «Έχει σημασία, για να μαθαίνουν οι νέοι και να θυμούνται οι παλιότεροι» επιμένει στο ίδιο πομπώδες στυλ ο ΤΤ «ότι ορισμένες από αυτές τις δυνάμεις πχ το ΝΑΡ προέρχονται από στελέχη που ήρθαν σε σύγκρουση με το ΚΚΕ, υποτίθεται από θέσεις αντιπαράθεσης με τη δεξιά ομορτυνιστική ομάδα της ΚΕ που μορφοποιήθηκε και ισχυροποιήθηκε μετά την αποχώρησή τους (1989)...».

Το «υποτίθεται», είναι πράγματι εξοργιστικό. Το 1989 η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε να συμμετέχει σε μια αστική κυβέρνηση και να βάλει πλάτη να κρατηθεί όρθιο το αστικό πολιτικό σύστημα.

Αριστερή ανταρσία

Η Παπαρήγα, ο Γόντικας κι ο Μαϊλης αυτή την πολιτική στήριξαν, σταθερά, δημόσια, επιθετικά. Οι σύντροφοι που αρνήθηκαν να συναινέσουν έκαναν μια έντιμη αριστερή ανταρσία. Όσοι επέλεξαν να μείνουν ή να επιστρέψουν γιατί πίστεψαν ότι το ΚΚΕ βρήκε τον αριστερό βηματισμό του, διαπιστώνουν τώρα πόσο επιδερμική ήταν αυτή η στροφή.

Η σημερινή ηγεσία του Περισού δεν έχει πει μια λέξη αυτοκριτικής για εκείνο το ξεπούλημα. Μπορεί να λέει πολλά και διάφορα για το ΕΑΜ και τις «δεξιές παρεκκλίσεις» του κόμματος τότε, αλλά για τα πρόσφατα, τσιμουδιά. Με την σημερινή πολιτική της, η ίδια ηγεσία επιτελεί το ίδιο έργο.

Στις γραμμές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συσπειρώνονται οργανώσεις και αγωνιστές της Αριστεράς που σε κρίσιμες καμπές από την χούντα μέχρι σήμερα, επέλεξαν την ανταρσία και όχι το συμβιβασμό. Από την επαναστατική αριστερά που κράτησε κατελιγμένο το Πολυτεχνείο τον Νοέμβριο του 1973 για να λουστεί τις συκοφαντίες της Πανοπουδαστικής Νο 8, μέχρι την αριστερά των καταλήψεων του 78 - 79, του «φυσικά και δεν θα υπακούσω!» του 1989. Αυτή την αριστερά, που δεν έδωσε μαθήματα «ρεαλισμού» στους απεργούς δασκάλους το 2006, στους καταληψίες φοιτητές του 2007, που δεν δίπλωσε τις σημαίες της τον Δεκέμβριο του 2008, πάει πολύ να την καταγγέλλει αυτή η ηγεσία με αυτό το παρελθόν, ότι τάχα κινείται «στην κατεύθυνση ανασύνθεσης του σοσιαλδημοκρατικού χώρου».